

iz planinske
literatureSlovenska alpinistična
revija Grif

Urednik **Tadej Golob** je 10. julija letos v prostorih Planinske zveze Slovenije predstavil prvo številko nove slovenske revije za alpinizem, športno plezanje in trekking »Grif«, barvno revijo na 52 straneh velikega revijalnega formata. V njej so v približno tretjinskih deležih objavljeni prispevki o vseh treh v naslovu napisanih dejavnostih. Letos bosta izšli še dve številki, septembra in decembra, od prihodnjega leta dalje pa bo to dvomesečnik. Revijo so financirali zasebniki, največ ljubljanska agencija PRestige, namenjena pa je alpinistom, športnim plezalcem, rekreativnim plezalcem obeh usmeritev, trekerjem, alpinistom-kajakašem, alpinistom-raftarjem, jamarjem, jadrlnim padalcem in zahtevnejšim planincem, ki jim niso dovolj samo uhojene in označene steze.

V prvi številki »Grifa« je uvodno predstavljena letošnja uspešna slovenska alpinistična odprava na himalajski osematisočak Anapurno, z vrha katerega sta brata **Karničar** smučala v bazni tabor, v sliki in besedi so predstavljene nekatere nore smeri športnih plezalcov, **Vanja Furlan** govori o svojih pogledih skoraj profesionalnega slovenskega alpinista na plezanje, **Marko Prezelj** popisuje svoje (in **Štremfjevo**) plezanje v stolpih Paine v Južni Ameriki, o svojih predvsem zadnjih uspehih govorita v intervjujih vrhunska alpinista **Marko Lukič** in **Janez Jeglič**, zadnja dva velika prispevka v reviji pa sta namenjena čisto konkretnemu trekingu in kajakaštvu na divjih vodah.

M. R.

Na poteh med gorami

Knjiga — prvenec **Milana Vošan-ka**, ki je pred kratkim izšla pri založbi Didakta v Radovljici, je čudovit popis avtorjeve biografije od rojstva do danes. Dogodki niso zapisani povsem kronološko, pač pa tako, 408

kot se jih avtor spominja. Knjiga nima posvetila, kot je to v navadi pri avtorjih, ki priznavajo svojemu okolju zasluge za njihove dosežke in tudi za nastanek njihovih knjižnih del, posvečena pa je mnogim stvar-rem, ki jih ima avtor rad in se jih skozi celotno objavljeno besedilo spominja.

V začetku se nam zazdi, da knjigo posveča svojemu rojstnemu kraju Slovenj Gradcu in gorskemu okolju slovenske Koroške z Uršljo goro, Raduho, Olševo, Peco, Obirjem, Smrekovcem in drugimi gorami tod okoli, saj se s pogledi in spomini neprenehoma vrača na te prelepe vrhove. S svojimi številnimi prijatelji je hodil in kmalu tudi plezal po najvišjih slovenskih gorah in zahtevnih stenah, kot so Travnik, Klek, Osp, Stenar, Severna triglavska stena, Komna, Škrlatica, Krn ter Kamniško-Savinjske Alpe, kakor tudi po evropskih velikanih (Mont Blanc, Dru idr.). Med plezanjem in bivakiranjem v neugodnih vremenskih in plezalnih razmerah se neprestano spominja svojih staršev, brata in prijateljev. Tako v mnogih odstavkih posredno prav gotovo knjigo posveča tudi njim.

Delo je napisano v kratkih odstavkih. Mednje vpleta predvsem prijetne dogodke iz mladostnih dni in z alpinističnih podvigov v drugih plezališčih. Njegovo opisovanje vzponov se mi zdi kot slikanje na platno: s popisovanjem barvnih odtentov jesenskih macesnov, večernih sončnih zahodov in jutranjih vzhodov ter celotne pokrajine nam kot slikar z likovno akademijo z lahkoto pričara to, kar je videl sam. Posluh in nekaj glasbenega znanja ter življenja z naravo je podedoval ali se naučil pri svojem očetu, ki je kot kmet muziciral po okoliških vaseh in tudi na sami Uršlji gori. Z nešteti-mi opisi in orisi nam zato zna pričarati vse to, kar je doživljal.

Pohajkoval in plezal je povsod, kamor so ga vabili prijatelji, vsi zagnani in zagledani v gore, in tudi povsod tam, kamor jih je vabil sam. Skupna pota so jih vodila tudi v sednjeno Hrvaško, na Velebit, v Paklenico, v Zahodne Julijske Alpe in v Dolomite. Ko pa si je ustvaril svoj dom v Cerknici, je teže odhajal sam

na taka pota. Ljubezen do gora in narave pa je ostala in ga vabila. Besedilo zato neprestano prekinja s spomini na svojo ljubljeno mlado ženo, kasneje pa tudi na svoje hčerke. Tako tudi njim posveča knjigo, saj v njej popisuje tudi družinska potepanja.

Ciril Velkorrh

Zdravniški zbornik
Ažmanovih dnevo

Več kot 40 slovenskih zdravnikov na različne načine organizirano deluje v Gorski reševalni službi Slovenije (GRS) — od »udarne skupine« zaenkrat desetih zdravnikov — letalskih reševalcev, katere člani poleg številnih drugih aktivnosti sodelujejo pri večini najzahtevnejših klasičnih ali helikopterskih reševanj v gorah in drugih težko dostopnih predelih Slovenije, do starejših kolegov, ki s svojim bogatim znanjem in izkušnjami sodelujejo na strokovnih izpopolnjevanjih, pri vzgoji reševalcev in na številnih drugih področjih.

Že v preteklih desetletjih so občasna strokovna srečanja zdravnikov GRS pomenila lepo priložnost za dodatno strokovno izpopolnjevanje na področjih, ki so bila slabo obdelana ali pa sploh neobdelana na drugih strokovnih srečanjih slovenskih zdravnikov, na primer višinska medicina, pa tudi za utrjevanje znanj, ki so koristna prav vsakemu zdravniku ne glede na delovno mesto in ožje zanimanje, na primer urgentna medicina. Na teh srečanjih smo usklajevali različne domače in tuje doktrine, se spoznavali in povezovali med seboj in s strokovnjaki z drugih področij.

Pred dvema letoma smo se v Zdravniški podkomisiji GRS odločili, naj naša strokovna srečanja postanejo vsakoletna. Tako kot že doslej želimo tudi v prihodnje nanje pritegniti strokovnjake z drugih področij medicine, katerih znanje in izkušnje lahko razširijo naša obzorja.

Leta 1993 so sklenili ta naša srečanja poimenovati »Ažmanovi dnevi zdravnikov Gorske reševalne službe« v spomin tega leta tragično preminulega **dr. Tomaža Ažmana**, ki je do svoje smrti vodil Zdravniško podkomisijo GRS.